

Arrest

nr. 298 133 van 4 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Cubaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 oktober 2023. Op diezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 november 2023 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 9 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Cubaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Guantanamo op (...) 1992. U bent gehuwd met [G. M. E.] die zowel de Cubaanse als de Spaanse nationaliteit heeft en die momenteel in Madrid werkzaam is. U hebt een zoon [A. F. G. D.] uit een vorige relatie en uw zoon bevindt zich in Cuba bij zijn moeder. Uw vader en broer wonen tevens in Cuba. Uw moeder is werkzaam in Angola.

Sedert een vijftal jaren was u met enkele gelijkgezinden politiek actief door samen te komen en op straat politieke boodschappen te verspreiden via borden en slogans die jullie op muren schreven. De politie en de CDR (Comités de Defensa de la Revolución) waren hiervan op de hoogte en de politie was naar u op zoek en u kreeg daarbij dagvaardingen waar u niet op inging. Tevens hebt u op 1 mei 2020 en op 11 juli 2021 deelgenomen aan protesten. Daarbij werd u door de politie gearresteerd doch u kon weglopen.

U wilde Cuba verlaten en u werd gecontacteerd door een vriendin [C.] die woonachtig was in Havana en die voor u een werkvisum voor Dubai wist te regelen. U verliet Cuba legaal op 11 oktober 2023 en tijdens uw transit in Brussel hebt u uw nood aan internationale bescherming kenbaar gemaakt.

Op 12 oktober 2023 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Cuba vreest vijftien tot twintig jaar gevangenisstraf omwille van uw politieke activiteiten. Tevens worden Cubanen die terugkeren nadat ze Cuba met hulp hebben verlaten, vervolgd. Voorts vreest u de economische malaise in Cuba.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Cubaanse paspoort en uw Cubaanse identiteitskaart voor. Voorts legt u een print neer van een wet die handelt over vervolging van Cubanen die het land hebben verlaten. Per email maakt u uw huwelijksakte over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

U werd op 6 november 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van het Rijk onrechtmatig trachtte binnen te komen (DVZ, beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 12 oktober 2023) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U vreest bij terugkeer naar Cuba vijftien tot twintig jaar gevangenisstraf omwille van uw politieke activiteiten (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 november 2023, CGVS, p. 9). Tevens vreest u vervolging omdat u Cuba met hulp hebt verlaten (CGVS, p. 6) en vreest u de economische malaise in Cuba (grensverslag federale politie d.d. 12 oktober 2023 & CGVS p. 18-19). U bent er evenwel niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er de nodige bedenkingen geplaatst worden bij uw beweerde politieke engagement in Cuba. U haalde namelijk aan dat u zich liet inspireren door de groepering 'Damas de Blanco' (CGVS, p. 12). Gegeven deze bewering mag het ten zeerste verwondering heten dat u niet in staat bent ook maar enige concrete informatie over de 'Damas de Blanco' te geven. Wanneer ze precies zijn opgericht of ontstaan wist u bijvoorbeeld niet (CGVS, p. 13). Wie het bekend gezicht is van de groepering, wist u evenmin (CGVS, p. 13). En zelfs de ontstaansgeschiedenis van de beweging is u vreemd (CGVS, p. 13). U kon slechts aangeven dat ze opkomen voor de mensenrechten (CGVS, p. 12-13), hetgeen wel heel algemeen en bijgevolg vaag is. Uit informatie blijkt dat de 'Damas de Blanco' een groep van vrouwen zijn wiens familieleden werden gevangengezet door het Cubaanse regime. Ze kwamen vanaf 2003 – 2004

voor het eerst in beeld en dragen tijdens demonstraties witte kledij. Hun doelstelling is informatie over- en vrijlating van hun gearresteerde familieleden te verkrijgen en hun leidster en medeoprichtster, Berta Soler, werd in februari van dit jaar bijvoorbeeld nog gearresteerd en vrijgelaten. Dat u deze informatie duidelijk ontbreekt ondergraaft ernstig het geloof van uw beweerde politieke engagement in Cuba. Het is namelijk weinig ernstig te beweren dat uw politieke engagement is geïnspireerd op de 'Damas de Blanco' terwijl u niets over deze beweging weet te vertellen.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolging door de Cubaanse autoriteiten naar aanleiding van uw politieke activiteiten. U gaf aan dat u in het vizier stond van de autoriteiten waarbij de politiediensten u enerzijds verscheidene dagvaardingen stuurden waar u niet op bent ingegaan (CGVS, p. 7-8, 14, 15) en dat u anderzijds tijdens uw deelname aan protesten werd gearresteerd doch kon weglopen (CGVS, p. 7-8, p. 13). Echter dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdig bent in uw verklaringen betreffende uw arrestatie. Waar u tijdens uw onderhoud bij de DVZ immers nog aangaf dat u administratief werd gearresteerd naar aanleiding van het protest op 11 juli 2021 (vragenlijst CGVS d.d. 17 oktober 2023, 3.1 & 3.5), gaf u tijdens uw onderhoud met het CGVS aan dat u werd gearresteerd tijdens een protest op 1 mei 2020 en dat dit de enige keer was dat u werd gearresteerd (CGVS, p. 8, p. 11). Vervolgens, wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan zich bij de DVZ waarschijnlijk te hebben vergist en wel op beide protesten aanwezig was (CGVS, p. 11). Dergelijke verantwoording volstaat niet daar het de tegenstrijdigheid immers niet uitklaart en u bovendien opnieuw incoherent bent over het aantal keer dat u bent gearresteerd. Voorts gaf u met betrekking tot deze arrestatie d.d. 1 mei 2020 ook aan dat u samen met twee anderen werd gearresteerd (CGVS, p. 8) terwijl u later daarover aangaf dat u met één iemand anders werd aangehouden (CGVS, p. 16-17). Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, haalde u plots aan dat u zowel op 1 mei 2020 als op 11 juli 2021 werd gearresteerd zij het heel kort (CGVS, p. 17). Gegeven dat u eerder zoals aangehaald expliciet aangaf dat u slechts éénmaal werd gearresteerd (CGVS, p. 11) valt deze verantwoording evenmin aan te nemen. Het feit of u al dan niet in het verleden werd gearresteerd omwille van uw politiek engagement in Cuba, betreft een kernelement in uw asielrelaas. Bijgevolg kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw verklaringen hierover concreet en consistent zijn. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt waarvoor u geenszins een afdoende vergoelijking kan verschaffen, ondermijnt volkomen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging in Cuba.

U gaf verder ook aan dat u verscheidene dagvaardingen had ontvangen en dat de politiediensten naar u op zoek waren (CGVS, p. 7-8, p. 14, p. 15). Ook hier dient te worden vastgesteld dat u deze beweringen niet aantoonst noch aannemelijk weet te maken. Vooreerst legt u geen enkele van deze dagvaardingen voor. U hebt ze naar eigen zeggen allemaal vernietigd om geen bewijs achter te laten (CGVS, p. 15) hetgeen als verantwoording niet overtuigt daar aangenomen kan worden dat de autoriteiten hoe dan ook wel zullen weten wie er al dan niet een dagvaarding heeft gekregen, hetgeen u overigens ook zelf met zoveel woorden stelde (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt dat de laatste dagvaarding nog maar zou dateren van begin dit jaar (CGVS, p. 15). Het valt dan ook bijzonder moeilijk in te zien dat u dergelijk bewijsmateriaal zou vernietigen.

Daarnaast kunnen er de nodige bedenkingen geplaatst worden bij uw beweringen dat de politiediensten naar u op zoek waren bij u thuis alsook bij uw grootmoeder en dat ze verschillende dagvaardingen stuurden waar u niet op inging, doch dat ze u doorheen al die jaren klaarblijkelijk niet konden aantreffen (CGVS, p. 7-8, p. 14, p. 15). Indien u daadwerkelijk op de radar stond van de politiediensten en zij daarbij heel wat moeite staken om u op te sporen, valt niet in te zien dat u simpelweg uw kappersactiviteiten, nota bene in uw eigen huis, kon verderzetten. U werd met deze bedenking geconfronteerd en gaf daarbij aan dat ze u veel zochten doch dat u zich verborg en ze niet zomaar toegang tot uw woning hadden (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Indien de Cubaanse autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek waren, daarbij geholpen door de president van de CDR in uw blok (CGVS, p. 7, p. 15), valt hoegenaamd niet in te zien dat ze u niet zouden kunnen aantreffen. Uit uw Facebookaccount blijkt bovendien dat u allerm minst een onderdoken bestaan leidde. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u geen concrete problemen aangaf voor de periode van meer dan twee jaar, tussen juli 2021 en uw vertrek in oktober 2023 (CGVS, p. 18), wat merkwaardig is gezien de autoriteiten naar u op zoek waren. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde vervolging van de Cubaanse politie en kan niet worden ingezien worden waarom men u alsnog zou opsporen wanneer u anno 2023 zou terugkeren naar Cuba.

Tot slot hebt u ook geen idee of er daadwerkelijk een juridische procedure tegen u is opgestart hoewel u denkt van wel (CGVS, p. 18). U hebt zich hierover niet geïnformeerd omdat dit naar eigen zeggen in Cuba niet nodig want logisch is (CGVS, p. 18). Er dient echter te worden opgeworpen dat u Cuba legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort en via de Cubaanse luchthaven van Varadero (CGVS, p. 5 – grensverslag Federale politie, punt 5). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u daarbij een groot risico liep op arrestatie tijdens uw vertrek mocht men u werkelijk willen opsporen. U gaf ook zelf aan dat u wist dat ze in een proces waren tegen u en u wilden lokaliseren, zij het dat u hiervoor geen concrete aanwijzing had (CGVS, p. 18). Het is dan ook frappant dat u zich naar aanleiding van uw vertrek niet hebt geïnformeerd of laten

informereren naar een eventuele juridische procedure (CGVS, p. 18) ten einde het risico te kunnen inschatten dat u mogelijks geseind stond met alle gevolgen van dien wanneer u zich aanbood op de luchthaven. Voorgaande bevindingen tasten eens te meer en in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Cubaanse autoriteiten aan.

Waar u voorts een print van een Cubaanse wettekst voorlegt en hierover verklaart dat deze gaat over het feit dat mensen naar de gevangenis gaan als ze met hulp het land verlaten (CGVS, p. 6), dient gewezen te worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na (2 jaar) afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben, worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Waar de informatie nog stelt dat Cuba de sociale media van in het buitenland verblijvende Cubanen opvolgt, dient opgemerkt te worden dat op uw openbaar facebookaccount en Instagramaccount dergelijke anti-regeringsgezinde informatie niet terug te vinden is. Uit niets blijkt aldus dat u daadwerkelijk uw account voor dergelijk doel gebruikt.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Cuba zou worden aangeklaagd en opgesloten.

Tot slot deelde u bij het aangeven van uw nood aan internationale bescherming bij de Belgische politiediensten mee dat u naast politieke redenen, ook economische motieven had (grensverslag federale politie, punt 7). Hierover verder bevraagd, haalde u enkel de algemene socio-economische situatie aan in Cuba (CGVS, p. 19). De slechte economische situatie is er voor iedereen aanwezig en uw persoonlijke situatie verschilt niet van deze van andere Cubaanse onderdanen (CGVS, p. 19). Deze door u ingeroepen motieven zijn dan ook van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had tot aan uw vertrek in oktober 2023 uw eigen kapsalon (CGVS, p. 4-5) en u beschikt samen met uw broer over een eigen woning (CGVS, p. 4-5). Uit niets blijkt dat u bij terugkeer niet opnieuw in deze woning kan trekken, noch dat u niet in de mogelijkheid zou zijn uw beroepsbezigheden opnieuw op te nemen.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw Cubaanse paspoort en identiteitskaart staven uw nationaliteit en identiteit dewelke niet worden betwist. Het huwelijksattest staft uw huwelijk hetgeen evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat aan haar vervolgingsverhaal geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal stelt dat ze tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt omtrent haar vluchtmotieven zijnde haar profiel als tegenstander van het Cubaanse regime, haar aanwezigheden op de manifestaties van 1 mei 2020 en 11 juli 2021, de arrestaties door de politie op grond van de voorliggende dagvaardingen, het feit dat ze regelmatig werd gezocht door de politie bij haar thuis en op andere plaatsen, het feit of ze al of niet weet of er daadwerkelijk juridische procedures tegen haar zijn opgestart en het feit dat ze ongehinderd en op legale wijze haar land kon verlaten. Dit terwijl ze meent dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud op coherente en plausibele wijze de onderliggende motieven van haar verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet op alle hierboven aangehaalde punten. Ze verwijst naar het integrale verslag van haar persoonlijk onderhoud

zoals afgelegd bij de commissaris-generaal op 6 november 2023. Ze meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd en deze bijgevolg dient te worden nietig verklaard.

2.3. De verzoekende partij vraagt haar huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.4. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd: bijkomende dagvaardingen.

3. De aanvullende nota

Tijdens de terechtzitting van 27 november 2023 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarmee ze de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Internationaal Tribunaal: *"VS blokkade schendt het internationale recht"*, 17 november 2023;
- Vonnis van het *"International Tribunal on the US sanctions against the Republic of Cuba"*;
- *"Cuba beleeft grootste protesten in decennia"* van 12 juli 2021;
- *"VS bereiden spontane betogingen voor in Cuba"*, 30 oktober 2021;
- *"Spontaan arrest tegen regime in Cuba: duizenden demonstranten op de been"* van 12 juli 2021;
- *"Zwaarste protestgolf in 30 jaar verrast Cubaans regime"* van 13 juli 2021;
- *"Cuba keert terug naar donkere dagen 'Wie niet in het buitenland is, zit in de gevangenis'"* van 16 augustus 2022;
- *"Grootste uittocht ooit bedreigt de toekomst van Cuba: de besten en de slimsten zijn weg"* van 13 december 2022;
- *"Cuba liep nog nooit zo snel leeg"* van 22 december 2022.

De verzoekende partij wenst aan te tonen dat haar geval niet louter als een geval apart dient te worden beschouwd maar als een onderdeel van een veel groter geheel, een grotere problematiek, namelijk de exodus die de laatste jaren heeft plaatsgevonden uit Cuba omwille van het zeer onderdrukkende politieke klimaat en de alsmaar verslechterende omstandigheden waarbij telkens de fundamentele mensenrechten van de mens worden geschonden. Ze meent voor een goed begrip dat haar asielaanvraag, het van belang is de relatie goed te begrijpen tussen enerzijds de Verenigde Staten van Amerika en het dictatoriale communistische regime van Cuba anderzijds, meer bepaald de gevolgen van de algehele blokkade die de VS sinds jaren oplegt aan Cuba met alle gevolgen van dien, in het bijzonder een totale verstikking en verarming van de Cubaanse burgers die met lede ogen een uitholling van al hun fundamentele rechten moeten ondergaan. Ze meent verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten rekening te hebben gehouden met de hoger geschetste invalshoek bij het beoordelen van haar aanvraag tot internationale bescherming.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Cuba te hebben verlaten omdat de politie naar haar op zoek was en ze verschillende dagvaardingen heeft gekregen. Ze werd tevens gearresteerd tijdens een betoging maar ze kon weglopen. Ze stelt politieke boodschappen te hebben verspreid via borden en slogans. De politie en de CDR waren hiervan op de hoogte en waren op zoek naar haar. Ze vreest bij een terugkeer naar Cuba vijftien tot twintig jaar gevangenisstraf omwille van haar politieke activiteiten. Tevens worden Cubanen die terugkeren nadat ze met hulp Cuba hebben verlaten, vervolgd. Ze vreest ook de economische malaise in Cuba.

6.2. Ter staving van haar beroep om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) haar Cubaans paspoort;
- (ii) haar Cubaanse identiteitskaart;
- (iii) een print van een wet die handelt over vervolging van Cubanen die het land hebben verlaten;
- (iv) haar huwelijksakte.

Bij haar verzoekschrift legt ze tevens enkele bijkomende dagvaardingen neer.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de verschillende dagvaardingen die ze neerlegt bij haar verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat ze geen vertalingen neerlegt van deze documenten. Als de verzoekende partij documenten neerlegt, dient zij dit te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit houdt in dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling, op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Ter terechtzitting wordt ze hierop gewezen en de verzoekende partij stelt louter dat ze hier geen vertaling van heeft. Gelet op het gegeven dat de stukken niet voorzien zijn van een eensluidende vertaling en de toelichting van de verzoekende partij ter terechtzitting worden deze stukken niet in overweging genomen.

Voor de beoordeling van de overige documenten die ze indient ter staving van haar verzoek om internationale bescherming wordt verwezen naar punt 6.3.1.

6.3.1. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van de verzoekende partij:

“Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U vreest bij terugkeer naar Cuba vijftien tot twintig jaar gevangenisstraf omwille

van uw politieke activiteiten (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 6 november 2023, CGVS, p. 9). Tevens vreest u vervolging omdat u Cuba met hulp hebt verlaten (CGVS, p. 6) en vreest u de economische malaise in Cuba (grensverslag federale politie d.d. 12 oktober 2023 & CGVS p. 18-19). U bent er evenwel niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er de nodige bedenkingen geplaatst worden bij uw beweerde politieke engagement in Cuba. U haalde namelijk aan dat u zich liet inspireren door de groepering 'Damas de Blanco' (CGVS, p. 12). Gegeven deze bewering mag het ten zeerste verwondering heten dat u niet in staat bent ook maar enige concrete informatie over de 'Damas de Blanco' te geven. Wanneer ze precies zijn opgericht of ontstaan wist u bijvoorbeeld niet (CGVS, p. 13). Wie het bekend gezicht is van de groepering, wist u evenmin (CGVS, p. 13). En zelfs de ontstaansgeschiedenis van de beweging is u vreemd (CGVS, p. 13). U kon slechts aangeven dat ze opkomen voor de mensenrechten (CGVS, p. 12-13), hetgeen wel heel algemeen en bijgevolg vaag is. Uit informatie blijkt dat de 'Damas de Blanco' een groep van vrouwen zijn wiens familieleden werden gevangengezet door het Cubaanse regime. Ze kwamen vanaf 2003 – 2004 voor het eerst in beeld en dragen tijdens demonstraties witte kledij. Hun doelstelling is informatie over- en vrijlating van hun gearresteerde familieleden te verkrijgen en hun leidster en medeoprichtster, Berta Soler, werd in februari van dit jaar bijvoorbeeld nog gearresteerd en vrijgelaten. Dat u deze informatie duidelijk ontbreekt ondergraaft ernstig het geloof van uw beweerde politieke engagement in Cuba. Het is namelijk weinig ernstig te beweren dat uw politieke engagement is geïnspireerd op de 'Damas de Blanco' terwijl u niets over deze beweging weet te vertellen.

Daarnaast kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde vervolging door de Cubaanse autoriteiten naar aanleiding van uw politieke activiteiten. U gaf aan dat u in het vizier stond van de autoriteiten waarbij de politiediensten u enerzijds verscheidene dagvaardingen stuurden waar u niet op bent ingegaan (CGVS, p. 7-8, 14, 15) en dat u anderzijds tijdens uw deelname aan protesten werd gearresteerd doch kon weglopen (CGVS, p. 7-8, p. 13). Echter dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdig bent in uw verklaringen betreffende uw arrestatie. Waar u tijdens uw onderhoud bij de DVZ immers nog aangaf dat u administratief werd gearresteerd naar aanleiding van het protest op 11 juli 2021 (vragenlijst CGVS d.d. 17 oktober 2023, 3.1 & 3.5), gaf u tijdens uw onderhoud met het CGVS aan dat u werd gearresteerd tijdens een protest op 1 mei 2020 en dat dit de enige keer was dat u werd gearresteerd (CGVS, p. 8, p. 11). Vervolgens, wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan zich bij de DVZ waarschijnlijk te hebben vergist en wel op beide protesten aanwezig was (CGVS, p. 11). Dergelijke verantwoording volstaat niet daar het de tegenstrijdigheid immers niet uitklaart en u bovendien opnieuw incoherent bent over het aantal keer dat u bent gearresteerd. Voorts gaf u met betrekking tot deze arrestatie d.d. 1 mei 2020 ook aan dat u samen met twee anderen werd gearresteerd (CGVS, p. 8) terwijl u later daarover aangaf dat u met één iemand anders werd aangehouden (CGVS, p. 16-17). Opnieuw geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, haalde u plots aan dat u zowel op 1 mei 2020 als op 11 juli 2021 werd gearresteerd zij het heel kort (CGVS, p. 17). Gegeven dat u eerder zoals aangehaald expliciet aangaf dat u slechts éénmaal werd gearresteerd (CGVS, p. 11) valt deze verantwoording evenmin aan te nemen. Het feit of u al dan niet in het verleden werd gearresteerd omwille van uw politiek engagement in Cuba, betreft een kernelement in uw asielrelaas. Bijgevolg kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw verklaringen hierover concreet en consistent zijn. De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt waarvoor u geenszins een afdoende vergoelijking kan verschaffen, ondermijnt volkomen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vervolging in Cuba.

U gaf verder ook aan dat u verscheidene dagvaardingen had ontvangen en dat de politiediensten naar u op zoek waren (CGVS, p. 7-8, p. 14, p. 15). Ook hier dient te worden vastgesteld dat u deze beweringen niet aantoonst noch aannemelijk weet te maken. Vooreerst legt u geen enkele van deze dagvaardingen voor. U hebt ze naar eigen zeggen allemaal vernietigd om geen bewijs achter te laten (CGVS, p. 15) hetgeen als verantwoording niet overtuigt daar aangenomen kan worden dat de autoriteiten hoe dan ook wel zullen weten wie er al dan niet een dagvaarding heeft gekregen, hetgeen u overigens ook zelf met zoveel woorden stelde (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt dat de laatste dagvaarding nog maar zou dateren van begin dit jaar (CGVS, p. 15). Het valt dan ook bijzonder moeilijk in te zien dat u dergelijk bewijsmateriaal zou vernietigen.

Daarnaast kunnen er de nodige bedenkingen geplaatst worden bij uw beweringen dat de politiediensten naar u op zoek waren bij u thuis alsook bij uw grootmoeder en dat ze verschillende dagvaardingen stuurden waar u niet op inging, doch dat ze u doorheen al die jaren klaarblijkelijk niet konden aantreffen (CGVS, p. 7-8, p. 14, p. 15). Indien u daadwerkelijk op de radar stond van de politiediensten en zij daarbij heel wat moeite staken om u op te sporen, valt niet in te zien dat u simpelweg uw kappersactiviteiten, nota bene in uw eigen huis, kon verderzetten. U werd met deze bedenking geconfronteerd en gaf daarbij aan dat ze u veel zochten doch dat u zich verborg en ze niet zomaar toegang tot uw woning hadden (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt evenwel niet. Indien de Cubaanse autoriteiten daadwerkelijk naar u op

zoek waren, daarbij geholpen door de president van de CDR in uw blok (CGVS, p. 7, p. 15), valt hoegenaamd niet in te zien dat ze u niet zouden kunnen aantreffen. Uit uw Facebookaccount blijkt bovendien dat u allerminst een onderdoken bestaan leidde. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u geen concrete problemen aangaf voor de periode van meer dan twee jaar, tussen juli 2021 en uw vertrek in oktober 2023 (CGVS, p. 18), wat merkwaardig is gezien de autoriteiten naar u op zoek waren. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde vervolging van de Cubaanse politie en kan niet worden ingezien worden waarom men u alsnog zou opsporen wanneer u anno 2023 zou terugkeren naar Cuba. Tot slot hebt u ook geen idee of er daadwerkelijk een juridische procedure tegen u is opgestart hoewel u denkt van wel (CGVS, p. 18). U hebt zich hierover niet geïnformeerd omdat dit naar eigen zeggen in Cuba niet nodig want logisch is (CGVS, p. 18). Er dient echter te worden opgeworpen dat u Cuba legaal heeft verlaten met uw eigen paspoort en via de Cubaanse luchthaven van Varadero (CGVS, p. 5 – grensverslag Federale politie, punt 5). Bijgevolg kan aangenomen worden dat u daarbij een groot risico liep op arrestatie tijdens uw vertrek mocht men u werkelijk willen opsporen. U gaf ook zelf aan dat u wist dat ze in een proces waren tegen u en u wilden lokaliseren, zij het dat u hiervoor geen concrete aanwijzing had (CGVS, p. 18). Het is dan ook frappant dat u zich naar aanleiding van uw vertrek niet hebt geïnformeerd of laten informeren naar een eventuele juridische procedure (CGVS, p. 18) ten einde het risico te kunnen inschatten dat u mogelijks geseind stond met alle gevolgen van dien wanneer u zich aanbood op de luchthaven. Voorgaande bevindingen tasten eens te meer en in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Cubaanse autoriteiten aan.

Waar u voorts een print van een Cubaanse wettekst voorlegt en hierover verklaart dat deze gaat over het feit dat mensen naar de gevangenis gaan als ze met hulp het land verlaten (CGVS, p. 6), dient gewezen te worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen 'repatriëringsprocedure' die Cubanen toelaat ook na (2 jaar) afwezigheid terug te keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben, worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Waar de informatie nog stelt dat Cuba de sociale media van in het buitenland verblijvende Cubanen opvolgt, dient opgemerkt te worden dat op uw openbaar facebookaccount en Instagramaccount dergelijke anti-regeringsgezinde informatie niet terug te vinden is. Uit niets blijkt aldus dat u daadwerkelijk uw account voor dergelijk doel gebruikt.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar Cuba zou worden aangeklaagd en opgesloten.

Tot slot deelde u bij het aangeven van uw nood aan internationale bescherming bij de Belgische politiediensten mee dat u naast politieke redenen, ook economische motieven had (grensverslag federale politie, punt 7). Hierover verder bevraagd, haalde u enkel de algemene socio-economische situatie aan in Cuba (CGVS, p. 19). De slechte economische situatie is er voor iedereen aanwezig en uw persoonlijke situatie verschilt niet van deze van andere Cubaanse onderdanen (CGVS, p. 19). Deze door u ingeroepen motieven zijn dan ook van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had tot aan uw vertrek in oktober 2023 uw eigen kapsalon (CGVS, p. 4-5) en u beschikt samen met uw broer over een eigen woning (CGVS, p. 4-5). Uit niets blijkt dat u bij terugkeer niet opnieuw in deze woning kan trekken, noch dat u niet in de mogelijkheid zou zijn uw beroepsbezigheden opnieuw op te nemen.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw Cubaanse paspoort en identiteitskaart staven uw nationaliteit en identiteit dewelke niet worden betwist. Het huwelijksattest staft uw huwelijk hetgeen evenmin wordt betwist."

6.4. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. In voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen enkele ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Na lezing van

het verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het verweer dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal op coherente en plausibele wijze de motieven van haar verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet en verwijst naar het integrale verslag van haar persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal. Met een dergelijk verweer slaagt ze er echter niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Cuba.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Cuba om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de*

actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift of uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Cuba in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren waaronder de Amerikaanse economische sancties.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Cuba het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. De verzoekende partij toont met haar algemeen betoog ter terechtzitting niet aan dat zij bij terugkeer naar Cuba op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Tot slot deelde u bij het aangeven van uw nood aan internationale bescherming bij de Belgische politiediensten mee dat u naast politieke redenen, ook economische motieven had (grensverslag federale politie, punt 7). Hierover verder bevraagd, haalde u enkel de algemene socio-economische situatie aan in Cuba (CGVS, p. 19). De slechte economische situatie is er voor iedereen aanwezig en uw persoonlijke situatie verschilt niet van deze van andere Cubaanse onderdanen (CGVS, p. 19).”* en *“Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U had tot aan uw vertrek in oktober 2023 uw eigen kapsalon (CGVS, p. 4-5) en u beschikt samen met uw broer over een eigen woning (CGVS, p. 4-5). Uit niets blijkt dat u bij terugkeer niet opnieuw in deze woning kan trekken, noch dat u niet in de mogelijkheid zou zijn uw beroepsbezigdheden opnieuw op te nemen.”*

In haar aanvullende nota en ter terechtzitting komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de voormelde motivering uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Cuba in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

7.5. De verzoekende partij voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Cuba een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS